

един, но за него беше истинско щастие да изживее последните си дни в общество от най-близки приятели: заедно с Дончо / Антон Попов, с когото го свързваше искрена братска дружба / с неустрашимият металик Роман / Атанас Роман /, с приятелите в изкуството Стоян Сотиров, Младен Исаев и др. В разговорите оживява старото приятелство, екскурзиите, македонския литературен кръжок, говорения хор "Гоце Делчев". Изминават няколко спокойни вечери в мечти за^светло бъдеще в увереност, че то непременно ще дойде. Мечти неприсъщи на хора обречени на смърт. Темата за смъртта не се засяга. Тя боязливо е отстъпила мястото на живота, за който копнееха тези млади хора, пълни със сили за още много героични подвизи и светли дела. Но тишината при заспиване ги връща към жестоката действителност, за да констатира^т с чувство на остра болка и дълбока горест, че дните до произнасянето на тежката присъда са останали с един по-малко, че идва с неумолима закономерност края. Обладан от такива мисли и чувства една късна вечер Ванцаров шепти на Мл. Исаев: "Противно нещо е смъртта. Знаеш ли, малко преди да ме арестуват, като вървях късно вечерта, по задедената улица, си помислих за смъртта. Ей така, представих си как в тоя миг един куршум ме принизва, аз падам върху пава^{та} и оставам да лежа. А пава^тът е покрит с лед, студено, грозно, мъчително ... Леде^{ни} тлъпки ме побиха. Смърт! Колко е отвратително..... А после дойдох часовите, когато аз пожелах смъртта пред живота. Това беше в килията на Дирекцията на полицията... Не ми позволиха, мерзавците, дори и смърт по желание да си избира^м... Ех, за едно само съжалявам, - добави Ванцаров, - че не можах да поскитам с партизански отряд по Пирина... да загине човек в планината е друго: просторно, волно ... А тука - вързан като животно в клетка ".....^{1/}

^{1/} ВАН, посоченото издание, стр. 136, 137

